

KRAJSKELISTY.CZ

1. Zbožňoval i krutě nenáviděl pouhým pohledem. Kovaný soudruh lámal srdce na potkání. Tajnosti slavných

08.11.2024 krajskelisty.cz - Adina Janovská

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** divadle; moravskoslezském; Národním; opery; Ostravě; ostravské

Uhrančivý démon hravě zvládl Oněgina i budovatelské písničky. Šuškal se o něm, že vděčí za kariéru ministrovi kultury a filmovou hvězdu z něj udělal režisér Václav Krška. Skandály páchal ale jen milostné, a přestože byl opravdu "spolehlivý soudruh", politicky nikdy nikomu neublížil.

S jeho jménem je spojena celá řada špatných rozhodnutí, ovlivněných aktuální politickou situací, i milostných afér, které ale byly důkladně zametány pod koberec. Sametový baryton, herecký talent, mužná postava a výrazná tvář ho předurčily pro role velkých hrdinů i hrdinu nočních snů zamilovaných fanynek, čehož často a rád využíval. "Měl jsem v životě rád ženy, to jsou úžasná stvoření, a pak své jevištní postavy, zvláště ty sympatické. Nesympatičtí fouňové a necitové mě dopalovali a musel jsem se s nimi vnitřně potýkat," prozradil kdysi v rozhovoru deníku Právo Přemysl Kočí, operní pěvec, režisér, pedagog a ředitel Národního divadla v době tuhé normalizace. V operním souboru se prosadil ve velmi tvrdé konkurenci, několikrát si na něj vzpomněli i filmaři a zpíval i budovatelské písničky a populární hity, většinou pod pseudonymem Petr Karen. V padesátých letech byl přesvědčeným a velmi aktivním komunistou, není ale známo, že by někomu někdy ublížil. V citové oblasti to ale bylo horší. "Říkali o mně, že jsem Don Juan, ale to není pravda. Když už, tak spíš Casanova. Ale gauner jsem nebyl nikdy," napsal ve svých pamětech, nazvaných Dobrý den, živote aneb Všechno je jinak. Jak, to věděl jen on.

Nadaný bratranec

Narodil se 1. června 1917 v Rychvaldu u Karviné do rodiny horníka, který byl vášnivým hercem a režisérem u ochotníků. Nejprve studoval na reformním reálném gymnáziu v Bohumíně, kvůli kázeňskému přestupku ale musel po čtyřech letech přestoupit na gymnázium do Českého Těšína a v roce 1936 vyhrál v soutěži severomoravských škol. V letech 1937-1942 pokračoval na ostravském učitelském ústavu a tehdy začal zpívat v Pěveckém sdružení moravských učitelů, kde mu sbormistr Jan Šoupal začal brzy svěřovat sóla. Talent měl totiž Přemysl po kom zdědit. Jeho maminka krásně zpívala, strýc byl šéfrežisérem menšinového krajanského spolku Komenský ve Vídni a o devatenáct let starší sestřenice Míla Kočová byla už tehdy sólistkou opery pražského Národního divadla. A právě ta mu poradila, aby se zaměřil na zdokonalení pěveckého projevu u profesora Rudolfa Vaška, legendy pěvecké pedagogiky a uznávaného odborníka na práci s dechem a kultivovaný projev.

Píseň frontového šoféra:

Uhrančivý démon

Už v roce 1939 poprvé vystoupil pohostinsky v **Národním divadle moravskoslezském** v **Ostravě** jako Escamillo v Bizetově Carmen. Zaujal i Václava Talicha, který byl od smrti Václava Ostrčila v roce 1935 šéfem operního souboru pražského Národního divadla. V sezóně 1942-1943 působil na doporučení pěvce Bedřicha Plaške jako host pražské operní scény, pak se ale vrátil do Ostravy, kde dostal v roce 1943 stálé angažmá. Vzděláním a sbíranými zkušenostmi se vypracoval v mimořádně charismatickou osobnost, jeho znělý baryton měl zajímavé i výšky a hloubky. Kromě bravurní technické práce s hlasem ale mohl nabídnout i věrohodný herecký projev a díky vysoké, mužné postavě a výrazné tváři byl často obsazován do záporných postav. Jeho kariéru definitivně změnil mezinárodní festival Pražské jaro v roce 1948, na kterém zazářil jako princ Golaud v **ostravské** inscenaci **oper** Pelleas a Melisanda francouzského hudebního impresionisty Claude Debussyho.

Uchvácený ministr

Představení velmi kladně zhodnotil i tehdejší ministr kultury Zdeněk Nejedlý, který byl sice osobností přinejmenším kontroverzní, hudbě a opernímu zpěvu ale opravdu rozuměl. Údajně přímo na jeho doporučení dostal Kočí stálé angažmá v Národním divadle. Ať už to ale s ministerskou "tlačenkou" tak či onak, nelze Kočímu nepřiznat, že měl tenkrát v souboru velmi silnou konkurenci, v níž se dokázal prosadit. Nejprve převzal alternace některých rolí v již uváděných představeních, během kariéry pak ale zazářil jako představitel zásadních postav světového repertoáru. Později přiznal, že nejraději zpíval v českých operách, přesto ho odborníci nejvíc oceňovali jako Mozartova Dona Giovanniho, kterého zpíval dvakrát, v nastudování z let 1956 a 1962. Bylo jen otázkou času, kdy si ho všimnou i filmaři.

Turecká romance

V padesátých letech bylo působení operních pěvců před kamerou poměrně běžné, i když většinou dostávali jen vedlejší role, takže brzy došlo i na Kočího. První příležitost mu nabídl v roce 1955 Otakar Vávra, jenž ho obsadil ve své výpravě historické husitské

trilogii. Kočí si zahrál pobočníka krále Zikmunda v druhém filmu Jan Žižka, a o rok později si ho ještě zopakoval v pokračování Proti všem. Vzápětí ho obsadil Martin Frič coby zákazník v knihkupectví v satirické komedii Zaostřit, prosím! I díky tomu na něj padl zrak největšího lyrika padesátých let, režiséra Václava Kršky, který mu nabídl postavu velkovezíra v Legendě o lásce, natočené na námět tehdy populární divadelní hry tureckého spisovatele Nazima Hikmeta, který také společně s Krškou napsal scénář. A vstup na filmové plátno ještě zvýšil jeho popularitu u zamilovaných fanynek všech generací.

Pokračování v pondělí 11. listopadu

(zdroje: Wikipedia, ČSFD, FDB, Opera PLUS, Národní divadlo, Český rozhlas, Supraphon, deník Právo, Přemysl Kočí: Dobrý den, živote aneb Všechno je jinak)

URL | <https://www.krajskelisty.cz/praha/32112-zboznoval-i-krute-nenavidel-pouhym-pohledem-kovany-soudruh-lamal-srdce-na-potkani-tajnosti-slavnych.htm>

[« zpět na začátek](#)